

[Socialministeren.]

fremsat forslag om ændring af § 26, således at socialministeren også skulle være bemyndiget til at meddele dispensation fra forbudet mod søn- og helligdagsarbejde, for så vidt angik dette specielle arbejde. Forslaget blev imidlertid ikke gennemført, idet man under udvalgsbehandlingen i folketinget i 1932—33 enedes om at henskyde spørgsmålet til en senere almindelig revision af fabrikløven. I udvalgsbetænkningen indeholdtes dog samtidig en udtalelse om, at udvalget ikke havde noget at indvende imod, at der fortsat dispenseredes fra forbudet. Denne udtalelse måtte antagelig forstås således, at udvalget kunne acceptere en afvigelse fra forbudet i overensstemmelse med indenrigsministeriets bekendtgørelse af 2. februar 1918.

Under og efter anden verdenskrig har fabriktilsynet imidlertid måttet tolerere endnu større afvigelser fra arbejdsforbudet på søn- og helligdage, og som det fremgår af bemærkningerne, er det nu konstateret, at i alt fald et enkelt københavnsk dagblad begynder sætningen allerede kl. 18.

Fra ministeriets side er man betænkelig ved at tage ansvaret for de betydelige afvigelser fra det eksisterende forbud, som der efterhånden er blevet tale om. På den anden side ser man ingen rimelig grund til, at der ikke indenfor lovens rammer for dette arbejde skulle åbnes samme adgang til at dispensere som for andet af fabrikløven omfattet arbejde. Dette er baggrunden for det fremsatte forslag, som iøvrigt ganske svarer til de fremsatte forslag i 1931—32 og 1932—33.

Såfremt forslaget til en ny arbejderbeskyttelseslov gennemføres, vil der være hjemmel til at meddele de fornødne dispensationer også i dette tilfælde. Fra ministeriets side vil man dog nødtigt lade spørgsmålet bero på behandlingen af dette omfattende forslag. Som jeg netop sagde, er man betænkelig ved den foreliggende ulovlige tilstand og ved fortsat at tolerere, at de københavnske dagblade begynder på sætning og tryk-

ning før kl. 24 søndag aften; af hensyn til konsekvenserne for dagbladenes mandagsudgaver har ministeriet dog ikke anset det for rigtigt uden videre at bringe dagbladenes ulovlige helligdagsarbejde til ophør, men har gennem dette lovforslag villet lægge spørgsmålet op til folketingets afgørelse.

Med disse ord, og idet jeg iøvrigt henviser til forslaget bemærkninger, anbefaler jeg forslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til midlertidig lov for Færøerne om pantsætning af fangst.

Loven giver de færøske fiskere hjemmel til at stifte underpant i fangsten for lån, der ydes til udrustning og drift af fiskerfartøjer. Den gælder alene med hensyn til fangsten i året 1954 og svarer ganske til midlertidige love, der var gældende for årene 1952 og 1953 og i årene forud for krigen.

Idet jeg tillader mig at henvise til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Fremsættelse af lovforslag.

Første næstformand (Arnth Jensen): Først har den højtærede finansminister ordet for at fremsætte de for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte følgende 3 lovforslag: 1) forslag til lov om forlængelse af midlertidige ændringer i forbrugsafgiftslove, 2) forslag til lov om forskellige forbrugsafgifter, 3) forslag til lov om omsætningsafgift af forskellige varer.

Ved disse tre lovforslag foreslås det at forlænge de gældende midlertidige bestem-

[Finansministeren.]

melser vedrørende told- og forbrugsafgifterne uændret indtil udgangen af marts måned 1954.

De forbrugsafgiftslove, der udløber med udgangen af december måned i år, er loven af 19. november 1950 om ændringer i forbrugsafgiftslovene og toldloven og lov af samme dato om omsætningsafgift af forskellige varer.

Disse to love er forlænget ved lov af 30. maj 1952 om forlængelse af gyldigheden af forskellige forbrugsafgifter og lov af samme dato om forlængelse af og ændringer i lov nr. 437 af 19. november 1950 om omsætningsafgift af forskellige varer, således at gyldighedsperioden udløb med udgangen af marts måned 1953. Ved disse forlængelseslove blev der samtidig foretaget forskellige ændringer i de to love fra 1950.

Endelig er de to love fra 1950 med de ændringer, der var vedtaget i 1952, blevet forlænget indtil udgangen af december i år ved loven af 31. marts 1953 om midlertidig forlængelse af forbrugsafgiftslove. Også denne lov indeholder enkelte ændringer i lovene fra 1950.

Som følge af disse gentagne forlængelser med ændringer er det meget vanskeligt at orientere sig i disse bestemmelser. Hertil kommer, at loven af 19. november 1950 om ændringer i forbrugsafgiftslovene og toldloven i en slutningsbestemmelse forlænger en lov fra 1938, som opretholder gyldigheden af nogle endnu ældre afgiftsbestemmelser.

Såvel af lovtekniske som af praktiske grunde har jeg derfor fundet tiden inde til direkte at optage alle de gældende midlertidige afgiftsbestemmelser i de nu fremsatte lovforslag, således at en række bestemmelser, som hidtil har været spredt i de forskellige midlertidige love, vil kunne bortfalde. Herved håber jeg også at imødekomme en kritik af hele denne lovgivnings uoverskuelighed, som tidligere er fremsat her i det høje ting.

Samtidig er det lovstof med midlertidig gyldighed, der indeholdes i loven af 19. november 1950 om ændringer i forbrugsafgiftslovene og de senere forlængelseslove, opdelt i to lovforslag.

I det ene af disse to forslag har man

samlet de bestemmelser, der ændrer de ældre permanente afgiftslove, altså tobaksloven, chokoladeafgiftsloven o. s. v.

De andre bestemmelser i loven af 19. november 1950 om ændringer i forbrugsafgiftslovene, nemlig selve lovreglerne om afgifterne af guld- og sølvvarer, papir og pap, radiolamper og mineralvand, er samlet i det andet forslag. Heri er tillige optaget bestemmelserne om afgiften af kaffesurrogater, der nu findes i en midlertidig lov af 21. juni 1932 om tilvejebringelse af midler til dækning af udgifter til krisehjælp til landbrugere og arbejdsløse. Det må vel siges at være på tide, at disse afgiftsbestemmelser overføres til en egentlig afgiftslov.

Medens man som nævnt ved gennemførelse af de forelagte lovforslag opnår at få samlet alle midlertidige bestemmelser vedrørende forbrugsafgifterne, må vi for toldens vedkommende fortsætte med at forlænge en række midlertidige ændringslove, indtil en kodifikation finder sted ved den nye tarif, som toldkommissionen har til opgave at udarbejde, og som — det kan jeg tilføje — jeg håber må kunne foreligge inden altfor længe, nu da kommissionen har genoptaget sit arbejde.

Det tredje lovforslag, forslaget til lov om omsætningsafgift af forskellige varer, indeholder endelig de nugældende bestemmelser om de forbrugsafgifter på gulvtæpper, tændstikker, radioapparater m. v., der blev indført i november 1950.

I tilslutning til disse tre lovforslag finder jeg anledning til at sige et par ord om afgiften på cykler med påhængsmotor, som populært kaldes knallerter. Af disse er der hidtil svaret vægtafgift og omsætningsafgift efter tilsvarende regler som for egentlige motorcykler, dog således at omsætningsafgiften kun beregnes af selve motorens værdi. Justitsministeren har overfor mig rejst spørgsmålet om ophævelse af indregistreringspligten for disse såkaldte knallerter. Såfremt indregistreringspligten ophæves, vil det automatisk medføre, at også vægtafgiften og omsætningsafgiften for disse køretøjer bortfalder. Jeg har svaret justitsministeren, at jeg ikke har noget imod, at dette sker. Selvom omsætningsafgiften af motorkøretøjer er omhandlet i det ene af de tre her

[Finansministeren.]

fremSATTE lovforslag, vil afgiften på knalserter altså kunne bortfalde uafhængigt heraf.

Når jeg ved lovforslagene for afgiftsatsernes vedkommende kun foreslår en forlængelse på 3 måneder, er det ikke, fordi jeg tror, at vi efter denne dato vil kunne undvære nogle af de indtægter, som disse afgifter indbringer. Tværtimod taler alt for, at en stort set uforandret forlængelse i yderligere et år må foreslås i marts måned, men jeg anser det for rigtigst, at man har den bedst mulige oversigt over, hvorledes indtægter og udgifter vil blive i det kommende finansår, forinden man træffer beslutning om skatterne for dette finansår. Dette vil i højere grad være tilfældet, når vi kommer lidt ind i det nye år og får taget endelig stilling til udgifterne i det finanslovforslag, som vil blive fremsat her i tinget i morgen. Til den tid vil også udskrivningsloven for det kommende skatteår blive fremsat, og det vil da være muligt under eet at sammenholde de forventede udgifter med de foreliggende indtægtsmuligheder.

Jeg er fuldstændig klar over, at man fra mange sider og ikke mindst indenfor de erhverv, som berøres af de her omhandlede afgifter, allerede nu kunne ønske ændringer i denne lovgivning og ikke mindst ændringer i retning af nedsættelse eller bortfald af de afgiftssatser, som nu foreslås forlænget.

Selvom jeg kan forstå baggrunden for sådanne ønskers fremkomst, må jeg fremhæve, at jeg ikke ser nogen finansiel mulighed for at foretage ændringer i de bestående satser. Det er i sig selv højst uheldigt, at den her omhandlede lovgivning udløber før finansårets udgang, men da denne situation nu engang foreligger, har jeg ønsket, samtidig med at den nødvendige forlængelse finder sted, at foreslå gennemført en stærkt påkrævet lovt teknisk forenkling af hele dette udviklede lovstof.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale de fremsatte lovforslag til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Ordføreren for forslagsstillerne (Harald Nielsen): Jeg har hermed den ære for det høje ting på forslagsstillernes vegne at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om radiospredning.

Radiospredningen har i sin korte levetid været underkastet en kolossal udvikling. Fra at være et stykke legetøj for teknisk interesserede er radioen blevet nutidens vigtigste hjælpemiddel til at få mennesker i tale. Med denne udvikling for øje forstår de fleste sikkert rent umiddelbart, hvor vigtigt det er, at radiofonien bliver ledet på rette måde. Vi har i radiofonien et hjælpemiddel til påvirkning af mennesker både kulturelt og politisk, som tidligere generationer ikke har kendt mage til, og i et demokratisk samfund er det derfor af yderste vigtighed at overvåge, ikke blot at udsendelserne er af god kvalitet, men også at radioen ikke bliver et instrument i en ensidig propagandas tjeneste.

Dette kan man efter min anskuelse sikre sig på to forskellige måder. Man kan — sådan som det vist også sker i enkelte lande — indrette radiofoniens ledelse på den måde, at ledelsen og ansvaret for udsendelserne helt og fuldt lægges i direktørens og afdelingschefernes hænder, og så indsættes der af folketinget, som jo tæller repræsentanter for forskellige anskuelser, et tilsynsråd som kontrollerende organ. Det er en fremgangsmåde, som har visse fordele. Det er under en sådan tilstand let at placere ansvaret for det, der foregår, og det er vel også en ordening, der giver afdelingscheferne større frihed i arbejdet, end tilfældet er under den ordening, vi har skabt. For herhjemme er vi gået en anden vej for at sikre alsidighed i udsendelserne og for at modvirke tendenser til ensretning, idet vi har indsat en art folkevalgt råd til at forestå ledelsen. Det er en ordening, der også kan have sine fordele, og jeg underkender ingenlunde betydningen af at drage lægmandselementet med ind i arbejdet vedrørende udsendelsernes tilrettelæggelse.

I det forslag til ændringer, som jeg hermed har den ære at fremsætte, bygger vi da også videre på det bestående. Forslaget betegner ikke noget brud med de grundlæggende principper i vor lov om radiospredning, det søger blot at rette nogle efter vor opfattelse væsentlige fejl i den gældende ordening.

For det første finder vi, at det i mange lytterkredse udbredte ønske om at få øget indfyldelse i radiorådet er rimeligt, og dette ønske mener vi vil være tilstrækkeligt